

NIEUWJAARDAG

Stemme : *L'enfant et le polichinelle.*

Het was zoo koud, de sneeuw viel neder ;
Op een bijtend nieuwjaardag
Daar zat een kind, zoo lief en teeder,
Dat in zijn huis op 't ziekbed lag
't Was nog maar zes of zeven jaren
Als reeds de dood het kwam bedriegen
Want ziek en klagend lag het daar
Het grootste verdriet van 't ouderpaar.

Refrein

Met bange stem, zijn einde nadert
Daar riep het kind met stil verzoek :
Koopt mij een kleine lekkerkoek ;
't Is nieuwjaar o lieve vader. (bis).

2° Couplet.

O zwijg, lief kind, zoo sprak de Vader.
Wij zijn zoo arm en lijden nood,
Want broer en zuster al te gader ;
Die vragen ook vergeefs naar brood.
Want zeker als gij zijt genezen,
Krijgt gij speel en lekkerkoek
Gij waart altijd braaf en zoet.
Ach, mijn kind, schept toch maar moed.

Refrein.

Maar toch de dood begon te naderen
Het kind smeekte nog zijn bang verzoek :
Koopt mij een lekkerkoek
't Is nieuwjaardag, o ! lieve vader. (bis).

3° Couplet.

De vader viel met volle smert
Er sprong een traan reeds uit zijn oog,
't verdriet dat drong hem door het hart,
Want eensklaps hief hij het hoofd omhoog.
Welaan, sprak hij, ik loop gezwind
Een nieuwjaarskoek u halen,
Wees maar in vree en blij gezind.
Ik zal een halen, mijn lief kind.

Refrein.

O, ja, riep het kind, de dood kwam nader,
Voldoe mijn wensch, mijn stil verzoek
Koop mij eene kleine lekkerkoek ;
't Is nieuwjaardag, o ! lieve vader. (bis).

4° Couplet.

Hij was gejaagd, gedwaald van zinnen,
Want vader liep naar buiten op zoek.
Hij sprong in eenen lekkerwinkel binnen
En roofde daar een nieuwjaarskoek,
Hij liep daarmee content en blij
Tot zijne nederige woning henen
En zei lief kind, zie wees nu blij
Ziehier een lekker koek van mij.

Refrein.

Het was te laat, de dood was nader
Het stierf met het woord in zijnen mond,
De vader viel dood al op den grond,
Is dat geen smart voor eenen vader. (bis)

De slechte tijd

Stemme : *Schoentje doe hem aan.*

Men hoort veel vrouwkens klagen,
Roepen wat is het slechten tijd
De mans doen ons niets als plagen
Wij geraken alles kwijt,
Trien roept ach misère,
Mijnen vent wordt stapel zot,
Hij zal mij nog doen kreveren.
Ik kom hoe langer hoe meer in krot.

REFREIN.

Ziet ze loopen,
Met heel hoopen,
Dat hun tong hangt op den grond,
De vrouw moet zwijgen,
Of zij zou krijgen veel stampen links en rond.

's Morgens als de haan komt kraaien,
Springt de man reeds uit zijn bed,
Daar staat hij het hoofd te draaien
En hij roept goed opgelet !
Mijnen blauwen gaat verschijnen
Mijnen bleeken is reeds daar,
Maar hij ziet hem weer verdwijnen
Dan trekt hij zich met het haar.

Als de man niets heeft gewonnen
O, dan is hij moeielijk
Dan heeft hij weer wat verzonnen
En de vrouw krijgt weer ongelijk.
's avonds is het weer aan 't stuiven
Bij Tist Brok of in de Kat,
Dan vervloekt hij al zijn duiven
En op de poef drinkt hij hem zat.

Dan begint de vrouw te kijken,
Dat de man alles verspeelt,
De kinders moeten schier verstijven
En de man verkwist zijn geld.
Hebben kinders en vrouw geen eten
Gelijk men ziet in 't algemeen
Daarvan wil de man niet weten
Duivenboontjes moeten er zijn.

Als zij soms eens prijsken winnen,
Ziet dat moet er seffens aan,
Eer zij weer kunnen beginnen,
Moeten zij naar den berg gaan.
Ziet ze dan 's avonds maar loopen
Met nen blok en eenen schoen
Zij zouden hun ziel verkoopen
Om met die duiven mee te doen.

Nu voor 't slot ge moet het weten,
Doet uw goesting, ik de mijn,
Maar dat kan ik niet vergeten,
Hoe dwaas dat een mensch moet zijn.
Wilt liever in vrede leven
Blijft Zondags liever op uw gemak
Wilt uw geld aan geen duiven geven
Of men noemt u wallebak.

NIEUW LIED

Jongmansklacht en de soldaten

is niet zijn gedacht omdat zijn liefste niet wacht.

Een jongman doet zijne klachten
in zijne jonge jeugd
wien zal mijn lot verzachten
vind ik geene vreugd;
'k moet mijn liefste zoet verlaten
En ik blijf in het lij
en ik moet naar de soldaten
wat een droefheid voor mij.

Refrein.

Ach Roosje lief ik ben in 't lot
'k moet gaan maarcheeren 'k word als zot
't moet van u weg en naar de soldaten
als ik zal zijn bij de lanciers
schrijf ik nen brief mijn Roosje lief
zegt uw gedacht en zult gij toch wachten.

Den dag die is gekomen
ik hoor den trommel slaan
gedaan zijn onze plezieren
ik moet nu henen gaan
ik nam haar bij de handen
en ik zei mijn Roosje lief
zult gij naar mij toch wachten
tot dat ik weder keer.

Refrein. Ach Roosje enz.

Schoon lief nu ga ik henen
er helpt mij geen getraan
vier jaar zijn gauw verdwenen
dan in ons smart gedaan
dan kom ik bij u Roosje
om de liefde en u trouw
geen ander in mijn oogen
zal worden mijne vrouw.

Refrein. Ach Roosje lief enz.

'k Was pas van u verdwenen
den zondag was het bal
'k zag haar met een ander zwieren
vergeten was ik al
gedaan was onze liefde
zijn dacht niet meer aan mij
'k moet haar met een ander zien zwieren
en ik blijf in het lij.

Refrein. Ach Roosje lief enz.

Ach God 'k moet haar vergeten
of anders word ik zot
ik moet die liefde breken
en denken 't is mijn lot
want zoo eene valsche liefde
die brengt menige jongman
in smart en in ellende
ons vriendschap is gedaan.

Refrein.

Ach Roosje lief het is gedaan
'k heb u met een ander zien gaan
want mijne gedachten zijn voor een ander
als ik zal zijn in liberteit
zoek ik een ander frische meid
uit hert en zinnen die mij zal minnen.

IEDER KLAAGT.

van

SLECHTEN TIJD

Boeren, boerinnen zorgen voor den wintertijd

De wintersche dagen die komen weer aan
En de schoone zomer is vliegen gegaan
Want ieder klaagt van den slechten tijd
Boeren en boerinnen die hebben veel spijt
Ieder woont met de deur op het slot
geen brood, pataten, geen kolen in 't kot
en menig meisje wordt siecht bemind
omdat de winter de armoe brengt.

REFREIN.

Laat het u niet vervelen
terwijl gij jongmans zijt
weet gij een vogeltje woenen
vangt het op stilzwijgend'heid
want met die wintersche dagen
zit poover op den sneeuw
een liedje aan het zingen
't en is geene niet meer.

De lochte kleeren die hebben gedaan
wij kunnen niet meer naar de feesten toe gaan
Want al de jongmans die kruipen bij 't vuur
een pijpken rooken en denken aan 't lief
met de zomersche dagen dan was het plezant
'k ging naar buiten dat makt ons gezond
zoolang dat de zon haar stralen heeft
wandelen wij in eer en deugd.

REFREIN. Laat het u enz.

't Zomers draagt ieder naar zijne zin
gel lochte kleeren en 't hert vol min
de boer is verblijd als bij ziet zijne veld
omdat de zomer hem geld inbrengt
want die is naar de mode gekleed
hi draagt een frak en hoed gelijk nen heer
er 's morgens vroeg doet den haan hem opstaan
nu ziet de boerkens de velden ingaan.

REFREIN. Laat het u enz.

Winters zijn de boerkens warm gekleed
want zomers laten zij op 't veld veel zweet
en met den winter zijn zij op 't gemak
zij zitten te samen aan eene teste met pap
zij slachten een verken dan is het souper
de mechten en meiden die doen dan mee
en vrijdags brengen zij naar de stad
derkorf met eieren en het botervat.

REFREIN. Laat het u enz.

Zijkij jongman voor het trouwen gezind
gaatlan naar buiten en zoekt eene boerin
staa zij u aan neemt haar gauw
wanbij den boer hangt husp in de schouw
en b die menschen daar is geenen nood
daars veel spek en nog roggen brood
wanzenen boer die is goed voorzien
was : nog jongman 'k nam eene boerin.

HET WEESKIND

Het was heb ik wel onthouden,
Op eenen nacht zoo smertelijk kord
Toen eenen weesje met handjes gevouwen,
Het graf zijner ouders bezocht
De sneeuw die bedekte de aarde
De noorderwind die schuifelde zoo straf
Daar zat een klein kind die verklaarde,
Te zijn bij zijn ouders in het graf.

Het kind met de grootste smarten
Die daar lijdend bevend zat
Zat sneeuw en aarde te scharten
Was van honger en koude schier afgemat.
Dan riep het nog uit volle krachten
Ach, moeder hier is uw lief kind,
Ik zie mij steeds van elk verachten,
En gij die mij zoo teer bemind.

Het kind op de borst zijner moeder
Die riep met een kreet afgesmoord
Mijn God gij de alle behoeder
De putgraver die had dit gehoerd,
Hij liep ook verwilderd henen
Tot aan het graf bij het weeskind.
Daar stond hij bitter te weenen
Het kind lag dood op zijn moeders heft.

Refrain

Van honger en koude gestorven
Lag het kind op zijn moeder geknield
De ziel van 't weesje is ook gevaren
Tot bij de God en ook bij zijne oude lief.

MIJN BLONDINETJE

1. Komt vrienden aanhoort mijn gedachte
'k Ben toch nu zoo fel in de pijn,
Waarnaar dat mijn hertje zoo trachten :
'k Zou willen bij mijn liefste zijn,
'k Heb haar een schoon briefje geschreven
Dat ik te huis lag ziek te bed ;
Zij hoeft mij geen antwoord gegeven,
Zij die zoo staat in mijn hert.

REFREIN

Ach mijn Blondinetje, kom toch eens bij mij,
Gij ligt mij aan 't hertje, daar is liefde bij :
Ach mijn Blondinetje, gij zijt mijn vriendin,
Komt toch maar en heetje, 't is u die 'k bemin,
Ja schoon Netje.

2. Het is toch een meisje uitverkozen,
Zij heeft oogjes nog zoo klaar,
En kaken gelijk abrikozen,
Daarbij is zij blond van haar.
Haar schoonheid die doet mij herleven,
Haar vergeten kan ik niet ;
Kom toch een bezoekje mij geven,
Laat mij niet sterven van verdriet.

3. Ach God, wat moet ik toch lijden,
Help mij uit dees elend ;
Wil mij van die pijnen bevrijden,
Geef dat zij komen ten end ;
Ach Netje, gij kunt mij verblijden,
En laat mij niet langer meer wachten,
Een bezoekje tot aan mijne zijde
Zou al mijne pijnen verzachten.

4. Voor te sluiten 'k verlies mijne zinnen
Dat 'k haar zoo zeer bemin ;
Haar liefde kan ik toch niet meer winnen
Nu ik mij zoo ziek bevind ;
Naar haar moet ik niet meer trachten,
Want 'k moet de wereld af
Op haar waren al mijn gedachten,
Nu sta ik op den boord van 't graf.
Nog roep ik : Blondinetje, kom toch, enz.